

Kázání Bystřička, Růžďka 9.1.2022 **Důvěrou k požehnání** (Vstup 127)

Introit: *Dotazujte se na Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. Svévolebník at' opustí svou cestu, muž propadlý ničemností svoje úmysly; necht' se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouští mnoho. „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše. (Izajáš 55, 6-9)*

Píseň 58

Modlitba

Čtení: Žalm 27, 7-14

Píseň 245

text kázání: Genesis 11, 31-32 a 12, 1-9

Milí přátelé, bratři a sestry,

nacházíme se ještě na počátku nového roku. Jsme tedy stále v období, do kterého mnozí lidé vstupují s různými předsevzetími anebo jsou otevřeni novým výzvám. A na staré a špatné věci chtějí zapomenout, udělat za nimi tlustou čáru. Jak to máme my?

Když bychom se na to měli podívat z biblického pohledu, tak v našich křesťanských životech by mělo např. platit známé slovo z 2. listu Korintským 5, 17: **Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!** Znovu si to tedy můžeme uvědomovat. A zároveň třeba revidovat, zda se nám daří žít v Kristu. Zda jsme skutečně živi z víry, anebo jestli jen přežíváme a živoříme. A jestli není čas třeba něco ve svých životech zásadně změnit, přestat kulhat ve vyjetých kolejkách svých návyků a zlovyků, a naopak vstoupit s odvahou do nových výzev. Jinými slovy, když parafrázuji výzvu z listu Efezským: **Odložit dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi a obnovit se duchovním smýšlením, obléci nové lidství, stvořené k Božímu obrazu...**

Počátek roku je jistě dobrou příležitostí vykročit tím správným směrem, v nové síle a v novém odhodlání. Jsme na startu putování rokem 2022 a tak si může každý z nás určit, jakou cestou se vydá. A jakože víme, že je mnoho cest, tak jistě chceme jít po té správné. **Po cestě života, po cestě Božího požehnání.** Jak ale takovou cestu máme poznat? Vždyť ne každá cesta, a ne každé rozhodnutí je třeba dobré. A když bychom se ohlédli zpět, tak bychom museli dát za pravdu Bohu, že jsme se někdy mylili, že **ne každý náš úmysl, a ne každá naše cesta byla úmyslem a tou cestou Boží.** A tak jak poznáme tu správnou cestu? Jak se správně rozhodnout?

Každý z nás, milí přátelé, jde jistě svým způsobem odlišnou cestou. Někdo chodí teprve do školy, někdo do práce, jiný mění zaměstnání, někdo vstupuje do vážného vztahu, některé naše rodinky brzy čekají přírůstky, a jiné starosti má třeba ten, který se chystá na zasloužený odpočinek. Někdo musí řešit a dořešit nějaký vážný problém. Ačkoliv jsme každý v jiné situaci, přesto můžeme jít stejným směrem. A tím je hledání Boží vůle, hledání Boží tváře, důvěra v Boží pomoc a následování a uctívání Pána Ježíše Krista. A tak bychom to měli mít nastavené jako žalmista z přečteného 27. žalmu: **Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: „Hleďte mou tvář.“ Hospodine, tvář tvou hledám... Hospodine, ukaž mi svou cestu... Naději slož v Hospodina. Bud' rozhodný, bud' udatného srdce, naději slož v Hospodina!** Tvůj a můj život by tedy měl být nastavený k očekávání na Hospodina, k naslouchání Božímu hlasu. Tvůj a můj život by měl být jednou velkou a nekonečnou modlitbou a nasloucháním. Ovšem nejen to. Tvůj a můj život by měl být životem spoléhání se na Hospodina. Měl by být odvahou víry a důvěry vstoupit na Boží pokyn do nových věcí, ke kterým mě a tebe chce Duch svatý přivést. Protože **tam, kde je Duch Páně, tam je život, nikoli živoření.** A Duch Páně nás samozřejmě chce vést ke Kristu, k upřenému pohledu na Toho, který říká: **Já jsem ta cesta, pravda i život.** Kristus je tedy ta správná cesta. Jak Ho tedy hledat?

A ačkoliv, bratři a sestry, praotec víry Abraham, o kterém jsme četli, nejprve vůbec neznal Hospodina a nemohl znát potom dále ani Božího Syna, přesto se od něho můžeme naučit, jak hledat ten pravý život. Z biblického vyprávění víme, že jeho otec **Terach s celou svou rodinou, se synem Abramem, jeho ženou Sáráj, se svým vnukem Lotem atd., vyšel z Kaldejského Uru.** Co je na tom příběhu velmi zajímavé, tak vlastně už i Terach měl namířeno do kenaanské země, tedy do země zaslíbené. Bible se nám ale nezmiňuje o tom, že by to bylo na Boží pokyn. A taky zřejmě nebylo, protože Terach a celá rodina uctívala sumerská božstva. A dá se předpokládat, že je v podobě sošek měli s sebou a uctívali je i v **Cháranu, kde se usadili.** Do kenaanské země tedy nedošli, zřejmě proto, že v Cháranu bylo dobře. Nacházel se totiž v úrodném kraji.

Jenže v tom Cháranu Abram poprvé zaslechne Boží hlas: **I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.**

Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! Kolikrát jsem, bratři a sestry, přemýšlel nad tím, jak Abram mohl zaslechnout Boží hlas. Hledal živého Boha? Nenaplnoval ho život v Cháranu? Nenaplnovalo ho uctívání rodinných bůžků? O tom se Bible nezmiňuje. Je ale zřejmé, že hluboko v jeho srdci byla touha po opravdovém a plnohodnotném životě. Vždyť přece je psáno, že **Bůh vložil do srdce každého člověka touhu po věčnosti.** A my dneska víme, že hlad a žízeň našeho srdce umí uhasit pouze Pán Ježíš Kristus. Tehdy když Ho hledáme, když Ho uctíváme, když se před Ním ztišíme. Když se na Něj spoléháme. A tak i Abram ve svém ztišení slyší, jaká je Boží vůle pro jeho život. On slyší, že Hospodin s ním má plán. Že ho chce přivést k tomu naplněnému a požehnanému životu. A co je velmi podstatné, že u Abrama nezůstalo jen u touhy. On začal činit důležité kroky k tomu, aby Boží vůli naplnil. Dokázal se odtrhnout od svého otce a od tradice uctívání mezopotámských bůžků. Vyjít z těch zajetých kolejí. Odejít ze svého pohodlí. Abram dokázal překonat strach z neznámého a možná i strach z toho, co mu třeba od plic řekne jeho otec a co si o něm řeknou druzí lidé. Mnozí nemusí ani u nás chápat k čemu nás chce Bůh použít a kam poslat. Na to máme krásnou novozákonní odpověď: **Boha je třeba poslouchat, ne lidi!** Další překážky, které musel Abram překonat, mohly být různé pochybnosti. Třeba na jeho stáří. Vždyť mu už bylo **75 let.** Nicméně Abram všechny překážky překonal a **vydal se na cestu, jak mu Hospodin přikázal.** A tohle je ten nejzásadnější krok. Skutečně vykročit! Sami si můžeme v této souvislosti klást otázku. Kolikrát jsi ve svém životě měl dobré touhy, ale zůstalo jen u tvých přání, protože jsi nenašel odvahu? Kolikrát zůstalo jen u slov a skutek utek? Kolikrát ses připravil o radost a požehnání ve svém životě? Pokud se máme vydat po té dobré cestě k životu, je potřeba učinit důležitá rozhodnutí, důležité kroky, hledat Hospodina celým svým srdcem a skutečně se vydat a vstoupit na tu cestu života. Abramovi se to muselo stát životním postojem, když dokázal přesvědčit i svého synovce, aby šel s ním. **Vzal také svou ženu a šel s ním také jeho synovec Lot.**

Na Abramově víře se, bratři a sestry, můžeme naučit i to, že když člověk Bohu důvěřuje a následuje Ho, pak jeho víra samozřejmě i roste. **Vyšli a ubírali se do země kenaanské a přišli tam. Abram prošel zemí až k místu Šekemu, až k božišti Móre; tehdy v té zemi byli Kenaanci. I ukázal se Abramovi Hospodin a řekl: „Tuto zemi dám tvému potomstvu.“** Tím, že Abram vyšel, tak se přesvědčil, že Hospodinem slíbená zem skutečně existuje. Hospodin totiž nikoho nevodí za nos. Jeho zaslíbení mají trvalou platnost, a to i pro každého z nás! U pohanského božišťe Móre se dokonce Hospodin Abramovi ukáže. Nevíme jak. Ale tím, že se ukázal na tomto pohanském místě, dosvědčuje Hospodin, že On je Bůh a nikdo jiný. A Abramova důvěra v Hospodina je znovu posílena. Přestože jsou v té zemi Kenaanci, Hospodin říká: **„Tuto zemi dám tvému potomstvu.“** A Abramova odpověď? **Proto tam Abram vybudoval oltář Hospodinu, který se mu ukázal.** A na dalším místě učinil také tak. Začal stavět oltáře Hospodinu. **Odtud táhl dál na horu, která je východně od Bét-elu, a postavil svůj stan mezi Bét-elem na západě a Ajem na východě. Také tam vybudoval Hospodinu oltář a vzýval Hospodinovo jméno.** Vezměme si, bratři a sestry, příklad i z toho, že Abram vzýval Hospodinovo jméno. To slovo vzýval je hodně silné. Abramova víra se ještě prohlubuje. Už to není jen tak zlehka mu zaspívat, brát svou víru tak nějak formálně, jen tak halabala, to je horlivé a opravdové uctívání, chválení a vzývání celým srdcem! Být Bohu prostě vydán.

Milí přátelé, Hospodin nás volá k aktivní víře a k odevdání se Jemu. Život víry je život v pohybu a je třeba činit jisté kroky, abychom se pohnuli. Pán Ježíš mně i tobě říká: **Vezmi svůj kříž a následuj mě!** Můžeme tomu rozumět i tak jako *následuj mne celým svým životem.* A u Abrahama můžeme vidět, že na věku nezáleží. Ať je ti deset, nebo osmdesát, On tě zná, volá a zve tě k následování. Necht' tedy jsou tvé i mé kroky v tomto roce cestou k životu a k požehnání. A pamatujme na to, že cesta k životu bývá velmi úzká a s překážkami. To, aby byla naše víra přezkoušena a posílena, stejně tak jako mnohokrát i ta Abramova. Ale o tom zase někdy příště. Amen. Modlitba

píseň 313

slovo poslání: Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. (Matouš 6, 33)

požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 425